

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
 Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
 Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

CRĂCIUNUL DE ALTĂ DATĂ (Amintiri de neuitat din viața mea)

Col. Ing. Negru ȘTEFAN

"Azi e miercuri, mâine-i joi,
 Vine Domnul pe la noi!
 Însă de văzut îl vede,
 Numai omul care crede!"
 (Colind din Maramureș)

Suntem în luna decembrie, ultima lună din fiecare an, luna sărbătorilor de iarnă, a colindelor, a bucuriei trăirilor și a întregirii familiilor la mesele festive din această perioadă, când se dăruiesc și se primesc daruri de sărbători - o minunăție creștinească.

De aceea consider că trebuie să mulțumesc tuturor celor care m-au făcut să zâmbesc și să mă bucur de momentele plăcute din viață în acest an, iar tu scumpul meu coleg ești unul dintre ei - îți mulțumesc stimat camarad!

Despre sărbători...

În a doua parte a lunii decembrie 1957, într-una din zile am ieșit la plimbare în oraș cu tatăl meu ca să vizităm Orașelul Copiilor, amplasat în centrul vechi al orașului. Actualmente îți ajung degetele de la o mână ca să enumeri clădirile care au mai rămas în picioare, celelalte au dispărut de mult, de prin anii '60, când a fost construit noul centru civic al orașului.

Era prima dată când am văzut o asemenea locație, iar reprezentarea pe un panou mare, decupat și pictat a Moșului Crăciun mi-a încântat privirea și m-a făcut să exclam:

- Ce Moș Crăciun mare!

M-a trezit din visare smotoceala de mână a tatălui meu și glasul aspru, apăsător:

- Moș Gerilă! Nu există Moș Crăciun, ai înțeles?

Am confirmat dând din cap, am tăcut și am mers mai departe prin locația orașelului. Peste tot, la toate căsuțele cu păpuși, jucării simple din pânză și materiale textile sau lemn, dulciuri și fructe tronau imaginile cu un moș durduliu și bărbos care reprezintă personajul principal.

Și uite așa am crescut cu Moș Gerilă, inclusiv în cei opt ani de școală pe care i-am terminat în orașul natal. În aceeași seară, plimbându-mă de mână cu tata prin centrul orașului, privind vitrinele magazinelor, am observat cu ochii plini de curiozitate în zona unde era o sală de spectacole, o formație mare de militari, dispuși pe opt rânduri care nu purtau uniforma kaki a armatei române. Comenzile erau răstite și într-o limbă străină. Bineînțeles că mi-am întrebat tatăl, era prima dată când vedeam așa ceva, iar răspunsul său a fost scurt, un deget arătător pus pe buze.

Atunci mi-am amintit cine era... "bravii soldați ai Armatei Roșii", care au plecat în anul următor, orașul în care m-am născut era una din cele 119 "garnizoane sovietice din țară în acei ani.

[19:29, 16.12.2023] LM Negru Ștefan: Primul brad de Crăciun l-am primit cadou și l-am împodobit împreună în iarna anului 1958, de la fata unei rude prin alianță, când s-a întors din detenție de la "colonia de muncă de la Periprava", secția femei și pentru că în ultimii trei ani și jumătate de

Închisoare fusese scoasă la muncă, la eliberare, venise acasă la părinți cu ceva bani pe care nu dorea să-i păstreze și i-a dăruit altor persoane, inclusiv pe la bisericile din oraș. Era conștientă că după Anul Nou va primi domiciliul forțat, chiar așa s-a întâmplat, a fost trimisă să lucreze de această dată liberă, dar tot supravegheată în colonia de muncă de la Onești (a lucrat la construcții civile și industriale, trebuia realizat un nou obiectiv industrial și economic în această zonă a țării).

Despre modul în care am împodobit bradul pot spune doar că nu aveam globuri sau alte accesorii, pentru că în acei ani nu se găseau de cumpărat, însă din hârtie de carton și hârtie creponată de diferite culori am realizat coșulețe de forme diferite, beteală și în locul globurilor au fost agățate mere. A fost cea mai mare bucurie din viața mea de copil.

Cu toții, mari și mici trăiam timpuri grele, pâinea se cumpăra pe cartelă, la fel hainele și încălțăminte. Unele persoane dintre noi poate că au uitat, eu nu, doream multe și nu numai că nu erau posibilități, dar de cele mai multe ori chiar nu se găseau de cumpărat.

Din septembrie 1960 am mers la școală, timp de opt ani am urmat cursurile Școlii generale din cartierul unde mă născusem și locuiam. În vacanțele de iarnă participam împreună cu cei mai mulți colegi de clasă la festivitățile ce se organizau "de luna cadourilor", nu pentru sărbătorile de iarnă. De regulă aceste activități aveau loc înainte de Crăciun. Primeam o sacoșă cu dulciuri, portocale, iar câte o dată și o carte de povești sau de citit. Ne bucuram, eram copii din familii modeste, iar Moș Gerilă foarte darnic.

Când am crescut plecam cu alți colegi sau copii de pe strada mea la colindat: cu Steaua, Irozii, cu Plugușorul, cu Semănătorii. De cele mai multe ori veneau și fete, iar banii strânși îi împărțeam în mod egal. Tot la fel mergeam și la clubul de la Depoul de locomotive. Aici împărțirea cadourilor avea loc "de ziua republicii" la 30 decembrie de, "Moș Gerilă era mare democrat și membru de partid".

Anii au trecut, iar în primăvara anului 1968 am fost selectat de ofițerul cu recrutarea de la C.M.J., pentru liceul militar, unde am susținut examenul de admitere și i-am devenit elev. Echipa de la comanda liceului militar din Câmpulung Moldovenesc dar și corpul profesoral, s-au străduit în permanență, vreme de patru ani, să lege trecutul istoric al acestui liceu, de prezentul existent, astfel încât anii neprielnici ai trecutului instituției să nu rămână ca o pată neagră, nescrisă în "Registrul istoric al Liceului Militar - Ștefan cel Mare".

Construirea clădirilor din incinta cazarmii, stilul arhitectural folosit, instalarea definitivă a liceului între Obcinile Bucovinei, a constituit și constituie o recunoaștere a tradiției existenței acestei instituții de învățământ de aproape o sută de ani, în teritoriul național românesc.

Vizitele efectuate de către noi elevii pe parcursul celor patru ani cât am urmat cursurile, la Mănăstirile existente în acest colț de țară, la casele memoriale, la muzee, cetăți și alte obiective au avut menirea de a ne întări convingerea că între cultura națională și credința ortodoxă pe de o parte și tradițiile, obiceiurile pe care le moștenisem din neam în neam pe de altă parte, există o legătură indestructibilă și de netăgăduit. La biblioteca liceului, dar în special la sala de lectură, existau diverse exemplare din cărțile tipărite în perioada interbelică și postbelică, până la instaurarea definitivă a comunismului, încât pentru un elev dornic de cunoaștere se crea posibilitatea parcurgerii/citirii unor lucrări care nu aveau conexiune directă cu lectura impusă prin programa școlară, lucru ce era supravegheat îndeaproape de aparatul de partid și U.T.C. al instituției militare de învățământ.

Culoarul spre bibliotecă trecea pe lângă Panoul Șefilor de promoție și a directorilor Școlii

Cadrele didactice, în special cele mai în vârstă și nu numai, care este drept erau deosebit de exigente la orele de curs, dar și cu o pregătire deosebită în domeniul științelor pe care le predau, aveau și o bogată cultură și un respect deosebit pentru tot ceea ce reprezentau obiceiurile, tradițiile, atât din Bucovina cât și din locurile natale (obiceiuri legate de sărbătorile de iarnă, ori cele pascale).

Bineînțeles că nu se discuta sau afirma nici un cuvânt legat de religie, totul era subînțeles și respectam acest consens. Aș aminti aici pe doamnele profesoare: Silvia Constantinovici, Elvira Lucaci, Maria Spătărescu-Brudaru, Virginia Nițulescu, Maria Debrin sau domnii profesori: Latiș Teodor, George Istrate, Ion Bărboi, Nicolae Cojocari și alții (Bunul Dumnezeu să-l odihnească în pace pe cei care nu mai sunt printre noi!) – dintre cei care un intrat la noi la clasă.